

ROZE BRIEVEN

SPLINTER CHABOT

ROZE
BRIEVEN

Spectrum

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Amstelplein 32
1096 BC Amsterdam

© 2020 Splinter Chabot

© 2020 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam

Eerste druk 2020

Omslagontwerp: Anton Corbijn

Uitvoering: Yaël Temminck © Anonymous BV

Auteursfoto: Anton Corbijn

Redactie: Jelte Nieuwenhuis

Tekst Splinter Chabot: Een deel van de tekst bestaat uit columns die eerder verschenen in *de Volkskrant*

Brieven: uit respect voor de brievenschrijvers is er besloten om de brieven integraal op te nemen

Afwerking omslag: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Ontwerp schutbladen: Schilderij Splinter Chabot

Fotograaf schutbladen: Ali Mousavi

Opmaak: Elgraphic

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 Auteurswet 1912, juncto het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB, Hoofddorp).

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken dient men zich tot de uitgever te wenden.

ISBN 978 90 00 37553 0

ISBN 978 90 00 37554 7 (e-book)

NUR 320

www.spectrumnonfictie.nl

*You are my sister, we were born
So innocent, so full of need*

*You are my sister
And I love you
May all of your dreams come true*

*All of your, all of your dreams, come true
I want this for you
They're gonna come true*

'You Are My Sister'
Antony and the Johnsons

Dit boek is voor het meisje dat op de rand van haar bed zit met een spiegel in de hand maar zichzelf niet ziet. Voor wie vanavond dichterbij zijn knuffeldier kruipt om iets te vertellen wat nog niemand horen mag. Of voor het jochie dat eindelijk op balletles is gegaan en een *Zwanenmeer*-ster in wording is. Voor het kereltje dat in een prinsessenjurk naar school wil zonder op een uitlachorkest te worden getrakteerd. Voor wie steeds naar de conrector wordt gestuurd omdat ze wel de rommel in haar kamer maar niet de rommel in haar hoofd weet op te ruimen. Voor wie niet wil kiezen tussen roze of blauw. Voor de hij die een zij is. Voor wie denkt dat ze een hij is, maar in transitie ontdekt dat-ie liever niet naar de ene of de andere kant wil schaatsen en in plaats daarvan het liefst op het midden van het ijs blijft staan. Voor wie klappen krijgt voor het zichtbaar zichzelf zijn.

Voor wie nog zoekt. Voor wie nog niet in het suiker-spinzoete land is aangekomen. Voor wie nog niet hun eigen confettiregen hebben ontdekt. Kortom, voor wie nog niet weet: Het Wordt Beter.

Het land is ansichtkaartklaar; in de wei staan bruinbeige koeien die al hun hele leven lijken te genieten van hun pensioen, het land huppelt de stille Hobbitlandheuvels aaneen en het meer ligt er schaatsklaar bij; iemand hoeft alleen nog maar een ijstapijt uit te rollen.

Zweden. Ik ben in Zweden.

De komende tijd zit ik alleen in een hutje. De enige burens, vrienden en dorpsgenoten zijn bomen, eendeloze rijen bomen. Aan weerszijden van de oprijlaan staan wolkenkrabberhoge dennen kaarsrecht overeind in de houding, alsof ze een erehaag voor een bezoekend staatshoofd vormen. Toen ik met de auto aankwam, had dat me een prettig gevoel gegeven.

Nadat ik mijn koffers naar binnen heb gerold, ben ik gaan wandelen. Een wandeling om het meer, niet dieper het bos in – dat kan altijd nog. Mijn jas heb ik

in het Zweedse hutje laten liggen; de zomer gloeit rustig na, het is nog warm genoeg voor een vakantiegevoel. Die paar bomen waar de herfstkleur al heel langzaam intrekt doen daar niets aan af.

Hond Brill loopt kalm aan mijn zijde. Ze heeft in de tien jaar dat ze nu op de wereld rondwandelt nog geen aanleiding gevonden om te vertrekken en als ik haar zo bekijk is ze dat ook vandaag niet van plan. Ze loopt vredig voort, zonder streng touw om haar nek. Vroeger had ze dat wel altijd gehad, omdat ze anders alle kanten opschoot en op ontdekkingstocht ging. Misschien dat ze in een vorig leven een ontdekkingsreiziger is geweest. Maar die avonturendrang is weggeëbd en intussen brengt zelfs een tennisbal haar niet meer aan het stuiteren.

Ze is bezig aan haar laatste loopjes, meer dagen achter dan vóór zich. De ouderdom is zichtbaar rondom haar neus: de eerst koolzwarte haren zijn nu mistig grijs; kleuren trekken zich alvast langzaam terug uit het lichaam van Hond Brill. En ook haar loopje is veranderd. Ze heeft roestige heupen gekregen. Hoe vaak en lief ik haar ook aai, olie in haar heupen komt er niet meer.

Ik denk terug aan Amsterdam. Aan een van de wandelingen die ik een paar maanden geleden maakte. Een rondje samen met mijn broertje. We waren nog steeds 'De Kleintjes', zoals we thuis steevast door onze ouders en oudere broers werden genoemd, maar nu in volwassen versie. Hij met baard, ik met

bril. Hij gespierd, ik wat ielig. Hoewel onze stappen groter en onze ruggen langer waren geworden en de dagen van het speelgoedregime op onze gezamenlijke kamer ver achter ons lagen, was er eigenlijk weinig veranderd. Alsof ons lichaam trekdropachtig uit elkaar was getrokken; maar het dropje – de smaak, de textuur – hetzelfde was gebleven. We waren dezelfde kinderen in grotere lijven.

Hoewel ik nét iets ouder was dan hij, zo'n anderhalf jaar, voelde het toch alsof ik inmiddels zijn broertje was geworden. Of op z'n minst zijn tweelingbroer. Alsof hij in de kalender was gaan rennen en me bijna had ingehaald.

We liepen samen door de stad. Zonnebrillen op, terwijl Amsterdam het die dag eigenlijk verdiende om te worden bekeken zonder geblindeerde glazen. De stad was mooi genoeg om haar in volle glorie te aanschouwen; ze lag er vertrouwd rommelig bij, zoals alleen de hoofdstad dat kan: alles schots en scheef, een grachtenpandenpolonaise, maar toch de indruk wekkend opgeruimd te zijn.

We liepen langs de aandachtzoekende etalages van de Haarlemmerstraat, over de keurige keien van de Keizersgracht, langs de hoge herenhuizen aan de Herengracht. Onze voeten gingen symmetrisch en synchroon, alsof onze schoenen van tevoren een afspraak hadden gemaakt om zich aan een specifiek ritme te conformeren. De bollende ruggen van de bruggen waarover we liepen deden me denken aan Den Haag. Of specifieker, aan de duinen, de Waalsdorpervlakte.

Daar hadden mijn broertje en ik vaak gewandeld met Hond Bril. Zandheuvel op, zandheuvel af. We noemden het onze achtertuin omdat ons ouderlijk huis recht tegenover de duinen lag. Hoeveel voetstempels van ons samen waren er in al die jaren niet in het gelige duinzand gedrukt? En vervolgens weer weggeblazen, opgelost in de zandkorrelocean? Het waren er veel geweest, maar toch hadden we er toen misschien te weinig van genoten, waardoor we het merendeel van die wandelingen inmiddels waren vergeten. Kwijtgeraakt, net als de zandkorrels.

‘Hier kun je hele lekkere bonbons halen,’ zei ik toen we langs Puccini Bomboni liepen.

‘Dat geloof ik zo, Wobie,’ antwoordde mijn broertje.

In de etalage lagen de chocoladesieraden uitgestald op z’n Tiffany’s. Ze leken je toe te wuiven en je te verleiden. ‘Eet mij op, neem een hapje van mij, gun jezelf een stukje.’ Chocolate Light District, knipperde er door mijn hoofd. Ik wist dat ze het in deze winkel voor elkaar hadden gekregen om de muziek van Puccini te vangen in chocolade.

Mijn broertje en ik keken elkaar aan en zonder woorden besloten we dat we halverwege onze wandeling waren. We hadden een pirouette gemaakt en toen we het bronzen beeld van Multatuli voorbijliepen viel het me op dat hij ons fronsend aankeek; alsof hij ons niet iets wilde leren over een lange geschiedenis, maar eerder wilde waarschuwen voor een nabije toekomst.

Vanuit mijn ooghoek zag ik dat er een man aan

kwam lopen. De man had op een van de bruine houten bankjes gezeten. Op z'n Frans; met een croissant en een afhaalkoffie in de zon die langzaam kiekeboe kwam zeggen boven de daken van de huizen.

Het had eruitgezien alsof hij zijn eigen geluksmomentje had gecreëerd, zo eentje waar je later nog energie uit zou kunnen putten. Hij liep naar ons toe met een kleine twijfeling in zijn heupen. Toen mijn broertje en ik zagen dat hij onze kant op kwam, hadden we vrijwel automatisch onze pas een versnelling teruggebracht. Beiden hadden we zachtjes de rem in onze botten en spieren laten komen.

'Ik moet jóú iets zeggen,' begon de man nu. Hij leek er zelf van te schrikken hoe die zin eruit kwam. De twijfeling die eerder al in zijn heupen was gekropen, verspreidde zich nu over de rest van zijn lichaam. Het begon bij zijn buik die wiebelde, vervolgens kroop het naar zijn schouders die iets naar beneden kromden, en ten slotte verplaatste het zich richting zijn arm en zijn vinger die onderweg naar boven waren geweest, maar nu iets weg hadden van een slak die terug in zijn huisje kroop. Vlak voordat de twijfeling zijn nek en zijn hoofd in kon kruipen, keek de man ons nog een keer aan. Ik vermoedde dat mijn broertje bemoedigend glimlachte, want de twijfel leek uit hem weg te lekken. Iets of iemand had een kraantje gevonden en opengezet.

'Ik moet je iets zeggen,' herhaalde hij.

De kraan stond nu helemaal open en zijn remmingen waren verdwenen.